Geyik ve Mavi Kuş

Çınar BİBER

Geyik ve Mavi Kuş

Çınar BİBER

Rüzgârda yumuşakça salınan otların olduğu geniş, yemyeşil bir çayırda, sıcak kahverengi tüyleri ve krem rengi karnı olan yumuşak huylu bir geyik yaşardı. Her sabah, güneş tepelerin ardından görünmeden önce geyik uyanır ve ince bacaklarını gererdi. Şafağın sessiz sükûnetini severdi. "Bugün ne bulacağım?" diye merak eder, küçük, yuvarlak kulaklarını oynatırdı.

Serin bir gün doğumunda, gökyüzü mavisi bir kıvılcım geyiğin başının üzerinden geçti. Küçük bir kuş tam burnunun üstüne kondu! Parlak mavi tüyleri, sıcak turuncu bir göğsü ve yuvarlak siyah gözleri vardı. "Merhaba!" diye cıvıldadı. "Ben bir mavi kuşum. Sen kimsin?" Geyik iri, dost gözlerini kırpıştırdı ve gülümsedi. "Ben sadece sabahları seven bir geyiğim," dedi.

"Sabahlar en güzelidir!" diye şakıdı mavi kuş, geyiğin küçük boynuzuna zıplayarak. "Beni izle, bir sırrım var." Geyik onun peşinden koştu, sırtındaki küçük beyaz benekler zıpladı. Birlikte yemyeşil çayırı geçtiler, uzun otların ve uykulu taşların yanından. Gökyüzü pembe ve altın rengine döndü. "Neredeyse geldik," diye fısıldadı mavi kuş, narin kanatlarını çırparak.

Birden önlerindeki çayır parlamaya başladı. Küçük tomurcuklar otların arasından başlarını uzattı ve tek tek her renkten çiçeklere açıldı. Kırmızı, sarı, mor ve mavi! "Ooo!" diye soludu geyik. "Yalnızca gün doğarken açarlar," dedi mavi kuş gururla. "Güneş yükselince yine kapanırlar. Acele etmeliyiz!" Geyik başını salladı, koyu gözleri hayretle parladı.

Böylece iki arkadaş keşfe başladı. Geyik çiçek tarhlarının arasında dikkatle yürüdü, yumuşak toynakları yere neredeyse hiç değmiyordu. "Şuna bak!" dedi, mor bir çiçeği koklayarak. Mavi kuş yapraktan yaprağa uçtu, mavi tüyleri pırıldadı. "Bu da bal gibi kokuyor!" diye cıvıldadı. Birlikte, yan yana, çiçek açan çayırın daha derinlerine doğru gezindiler.

Güneş yükseldi ve çiçekler hafif bir esintide salındı. "Buraya her gün mü geliyorsun?" diye sordu geyik. "Her sabah," dedi mavi kuş, yine boynuzuna konarak. "Ama bugün daha eğlenceli." "Neden?" diye sordu geyik. Mavi kuş başını yana eğdi. "Çünkü artık bunu paylaşacak bir arkadaşım var," dedi. Geyiğin kalbi sıcacık ve hafif hissetti.

Ertesi sabah geyik, güneş doğmadan önce çayırda bekliyordu. Neşeli bir ıslık duydu ve mavi kuş doğruca ona uçtu. "Geri geldin!" diye şakıdı. "Elbette," dedi geyik. "Bunu kaçırmazdım." Gökyüzünün griden altına dönüşünü izlediler ve çiçekler her yanlarında küçük, renkli yıldızlar gibi açtı.

Her gün doğumu yeni bir şey getirdi. Bazı sabahlar çiçekleri saydılar. Bazı sabahlar rüzgârla yarıştılar. "Koca bir sarı çiçek kümesi buldum!" diye seslendi mavi kuş bir gün. Geyik aceleyle yanına geldi, krem rengi karnı uzun otlara sürtündü. "Küçük güneşlere benziyorlar," dedi. "Onlara ayçiçeği diyelim," dedi mavi kuş ve ikisi de güldü.

Bir sabah gökyüzü gri ve bulutlu kaldı. "Güneş gelmiyor," dedi geyik üzgün bir şekilde. "Bugün çiçek yok." Mavi kuş burnuna kondu. "O zaman birlikte bekleriz," dedi. Sessiz çayırda yan yana, sıcacık oturdular. Bir süre sonra geyik, "Çiçekler olmasa da bu güzel," dedi. Mavi kuş başını salladı. "Çünkü birlikteyiz," diye cıvıldadı.

Bulutlar dağıldı ve ince, altın bir ışık süzüldü. "Bak!" diye bağırdı mavi kuş. Tam yanlarında tek bir küçük çiçek açtı, parlak pembe ve cesur. Geyik onu görmek için eğildi. "Sadece bir tane," diye fısıldadı. "Bir tanesi yeter," dedi mavi kuş. O tek pembe çiçeğin sabah ışığında parlayışını birlikte izlediler ve bu, şimdiye kadarki en güzel sabah gibi geldi.

O günden sonra arkadaşlar bir söz verdiler. Her sabah, hava nasıl olursa olsun, çayırda buluşacaklardı. "Yağmur da olsa güneş de," dedi geyik. "Yağmur da olsa güneş de," diye onayladı mavi kuş, minik ayağını yere vurarak. Böylece sisli sabahları ve altın sabahları, sessiz sabahları ve şarkılı sabahları paylaştılar. Ve birlikte geçirdikleri her gün doğumuyla dostlukları daha da derinleşti ve güçlendi.

Birlikte geçirdikleri günler küçük, mutlu keşiflerle doluydu. Geyik, çiçeklerin bazen komik şekillerde açtığını öğrendi. Mavi kuş, geyiklerin çok sessiz yürüdüğünü öğrendi. "Sen kocaman, yumuşak bir gölge gibisin," diye takıldı ona. "Sen de küçük mavi bir kıvılcım gibisin," dedi o da. Çayırın her köşesini keşfettiler ve birlikteyken her köşe yepyeni hissettirdi.

Bir gün mavi kuş, "Çiçekler neden yalnızca gün doğarken açıyor?" diye sordu. Geyik uzun uzun düşündü. "Belki," dedi yavaşça, "onları görmek için erken kalkanlar için açıyorlardır. Bizim gibi arkadaşlar için." Mavi kuş sevinçle cıvıldadı. "O zaman hep erken kalkacağız!" diye söz verdi. Ve renklerin bir kez daha belirişini, çayıra yumuşak, boyalı bir battaniye gibi yayılışını izlediler.

Çayır onların özel yeri oldu. Diğer hayvanlar da yumuşak huylu geyiği ve neşeli mavi kuşu fark etmeye başladı, hep yan yana. "Orada ne yapıyorsunuz?" diye sordu meraklı bir tavşan. "Çiçeklerin açışını izliyoruz," dedi geyik. "Ve sabahları paylaşıyoruz," diye ekledi mavi kuş. "Kulağa hoş geliyor," dedi tavşan. "Herkes katılabilir mi?" Geyik ve mavi kuş birbirlerine baktılar ve gülümsediler. "Çayır herkese açık," dediler.

Böylece tavşan ertesi gün doğumunda onlara katıldı, küçük bir kirpi ve uykulu bir baykuş da. Çiçekler tek tek, sıcak renklerin coşkusuyla açarken hep birlikte oturdular. Geyik mutlu hissetti. "Çayırımız büyüdü," dedi. "Hayır," dedi mavi kuş, boynuzuna tünemiş halde. "Dostluğumuz büyüdü. Çayır zaten hep bu kadar güzeldi. Biz sadece onu paylaşmayı öğrendik."

Ve böylece, her sabah gün doğarken yemyeşil çayır güzel çiçeklerle dolar, yalnızca onları görmeye gelenler için açar. Yumuşak kahverengi tüyleriyle yumuşak huylu geyik ve parlak göğsüyle küçük mavi kuş hâlâ orada buluşurlar, yağmur da olsa güneş de. Yan yana gezinir, renklerin belirişini izlerler. Dostluğun, paylaşılan sabahlar ve birlikte bulunan küçük sevinçlerle büyüdüğünü bilirler.